

PRAKTIJKPERIKEL

MORK

Mijn auto hapert. Het begon een jaar geleden, tijdens het rijden leek het even alsof ik geen gas gaf. Heel even, een seconde misschien. Ik schrok, maar voor ik kon kijken of de wijzertjes wiebelden of dat er een lampje was gaan branden, reed hij weer soepel verder. Wat gek, dacht ik. Een paar weken later deed hij het weer. Wijzers bleven goed, geen lampje. Na de derde keer ging ik naar de garage. Maar mijn vertrouwde monteur kon geen oorzaak vinden. Na de vierde keer ook niet. Mijn man zei dat hij nergens last van had. Hij bedoelde waarschijnlijk: 'Misschien ligt het niet aan de auto, maar aan jou.'

We gingen op vakantie, ruim 3000 kilometer zonder haperingen naar de Italiaanse zon.

Maar laatst begon het weer: op de snelweg verloor ik snelheid. Het duurde nu iets langer, een paar seconden. Het gaspedaal reageerde niet, lichte paniek, vluchtstrook, alarmlichten en spontaan herstel. Weer naar de garage. Ik probeerde het uit te leggen aan mijn monteur: 'Het voelt net alsof de auto TIA's heeft.' Er werd een proefbehandeling ingezet, een sensor werd vervangen. Een week later weer een TIA, ook weer wat heftiger. Nog een proefbehandeling, nu een schakeling aangepast. Ook die werkte niet. De monteur bleef aangeven dat hij niets kon vinden wat fout was.

Maar ik was er niet gerust op. Ik wachtte met spanning op het grote CVA. Ik paste mijn rijstijl aan, reed zoveel mogelijk rechts, vlak naast de vluchtstrook. Vond het eng om een rij vrachtwagens in te halen. Vermeed het gebruik van de spitsstrook. Vertrok nooit meer zonder een liter water en een stel appels of koeken – je weet maar nooit waar je strandt en hoe lang je op hulp moet wachten. Ik begon het autorijden spannend te vinden, kreeg wat hartkloppingen, nekpijn, soms zelfs tintelingen in mijn handen. Heel hinderlijk, maar niet verontrustend.

Vanavond reed ik op weg naar de huisartsenpost en ging het weer mis. Een flinke aanval, enkele seconden, waarin het voelde alsof iets of iemand de hartkleppen van mijn auto dichtgeduwd hield. Een flinke VES misschien, geen TIA's, maar iets met het hartritme?

Er schoten diverse patiënten voor mijn geestesoog langs, patiënten met klachten die ik niet kon verklaren: hinderlijk maar niet verontrustend... Patiënten die me vertellen: 'De bioresonantietherapeut zegt dat het lyme is.' 'Mijn vitamine B12 in het bloed is wel goed, maar in de weefsels is het te laag, ik moet twee tot drie keer per week prikken.' 'Ik voel toch dat er iets mis is met mijn lijf!' Patiënten die me vragen om een extra foto, een CT, MRI of PET-scan, of liever nog een totalbodyscan. Ze willen een tweede, derde of vierde echo van hun hart, nog een ecg of een eventrecorder. Dat is wat ik nu ook wil. Een eventrecorder en een 'totalcarscan'.

Dus ik leg me er niet bij neer, ik geef de huisarts van mijn auto de opdracht om net zolang te testen en te zoeken tot de oorzaak gevonden is. Begin met de goedkoopste sensor om te vervangen en werk op tot werkelijk niets meer origineel is.

Ik besef het, maar kan het niet accepteren: mijn auto heeft SOLK. Of eigenlijk MORK: Mechanisch Onverklaarde Rij Klachten. En ik krijg er SOLK van.

Heeft u ook een perikel? Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl

GETTY IMAGES